

πει νὰ προσπαθοῦν ὅπω; γίνουν ἀνώτεροι τῶν λοιπῶν παιδίων καὶ νεανίδων, αἱ ὁποῖαι δὲν ηὐτούχησαν νὰ σε γνωρίσουν. Τώρα ξέρω νὰ ράπτω ἀσπρόρουχα ἰδιά μου, νὰ μαγειρέω, διότι δὲ οἱ μάγειρός μας ἡσήνησεν ἔκαρα ἐγὼ τὴν μαγειρίσσαν, καὶ, κατὰ τὸ λέγεν τῶν σικελῶν μου, μαγειρέω μὲ ἐπιτηδειήτητα καὶ ναστιμέδα· κατασκευάζω γλυκίσματα· μανθάνω γλυκίκα ἔγουστα διδάσκαλίσσαν εἰς τὸ σπίτι, ἐπίσης διδάσκομαι πιάνο πάρ τῆς μαρμάδων μου. Βλέπετε, Διάπλασις, δὲ ἀκολουθῶ τὰς συμβουλὰς σου πρὸς τὰς νεανίδως καὶ δὲ γίνονται καὶ ημέραν καλλιτέρα μὲ τὰς ὄδηγίας σου καὶ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τὴν ὅποιεν ἔχω δὲ νὰ σ' εὐχαριστῶ καὶ νὰ εἴσαμεν ὑπερήφανος διότι ἔχωμεν μιαν ἑτοῖ πλέον φίλην σου νοικοκυρόλαν καὶ ἀξίαν. Ἐλληνίδαι· διότι ἀγαπῶ τὴν Ἑλλάδα μους· μετὰ τὸ Θεόν καὶ τοὺς γονεῖς μου ἔχω τὴν πατρίδα μου καὶ τὸν βασιλέα. Σὺ, Διάπλασις, μοι ἐνέπνευσες ἐν μέρει τὴν ἀγάπην ταῦτην, δι' αὐτὸ σ' εὐγνωμον καὶ σε ἀσπάζομαι ἡ φίλη σου.

ΑΓΛΙΣ

Τὰ καθυτερήσαντα φυλλάδια τοῦ 1893 δὲ ἔδοθον, θεὰ τῆς Νίκης. Μεταξύριον, τὴν Δευτέραν δὲ διανεμήθουν δύο τὸ 17ον καὶ τὸ 18ον. Μετ' ὅλιγο δὲ καὶ τὸ ἄλλα.

Ω! δροσερότατη μου, ἀδρά τοῦ Ἑλληνός, πῶς σου ἐπέρασεν ἡ ἴδεα δὲν δὲν σε ἀγαπῶ καὶ δι' αὐτὸ δὲν σου ἀπαντῶ; Σὲ νὲ μὴ ἀγαπῶ τῆς ὅποιας αἱ ἀποστολαὶ τόσον μὲ θέλγουν; Αἱ ἑκάστες σου πολὺ ἐνίσησαν τὸ ἐνδιαφέρον μου καὶ δικαίως ὁ διδάσκαλος σου εἶναι εὐχαριστημένος· γράφει καὶ μελέτα καὶ θὲ ἔλθη ἡμέρα κατὰ τὴν ὅποιαν θὰ σε ἀναγνωσθούν ἀπλίστως χιλιάδες ἀναγνωσθούν. Ο, τι καλὸν γράπεις στέλλει τὸ μοι νὰ τὸ διαβάζω.

Ἐπιδοκιμάζω τὴν πρότασιν σου καὶ εὐχαρίστως θὰ σου πέλλω δωρέαν τὸ φύλλον, ἢν ἔγραψης δὲξ νέους συνδρομητάς, Τέκνον τῷ Βορειοῦ Βράχου.

Ἄλλο τόσον ἔχαρηκα κ' ἔγω, φίλε Ἀθ. Ν. Πετρολίδι, διατί τὸ γραμματάκι σου πεταγίνουν εἰς τὰς λύσεις, διότι εἶναι ὠρέλιμος δικτος;

Εὔχει, Φίλορρος Χειλίδων! ἔτσι μ' ὀρέσουν αἱ φίλαι, νὰ εἴναι αἱ ἐπιμελέστεραι τῆς τάξεως των.

"Ἄγ ἐνθυμοῦμαι τὴν Καρνάτιδα; Καὶ εἶνε δυνατὸν νὰ λησμονήσω μίαν τόσον καλὴν φίλην! Τὶ λέτεις, καλέ;

Μυρίας εὐχαριστίας, φίλε Πλαναγώτη Πετρίτη, διὰ τὰ εἰλικρινῆ σου συγχαρητήρια. Εἰμι καὶ εὐτοχῆς βέλοπουσα διὰ οἱ φίλοι μου μὲ ἔχουν τόσον ἀγαπήτην καὶ πολύτιμον σύμβουλον.

Καὶ βέβαια γίνεται δεκτὸν τὸ φευδονύμον σου, Φάρε Κεραδίληρας.

Nai, Τὶλε τῆς Νυκτὸς, εὐπρόσδεκτοι δὲ εἴναι αἱ ἀποστολαὶ σου, καὶ ταῖς περιμένω.

Πολὺ σ' εὐχαριστῶ, φίλε Βασίλειος Γ. Ιατροῦ, διὰ τὰς προσπαθείας σου πρὸς αὐτῆς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνδρομητῶν μου.

Καὶ ἔγα καριόπιθης πολὺ σου σύρεται, ὑπερβολικά· ἡ "Πριγκήπισσα Ροζάλια, Κόκκινη Ἀγρεμώνη. Γράφε μοι ταχτίκα ποιὰ διηγήματα τοῦ ἀρέσουν περισσότερον, νὰ ξέρω.

Τὸ μέρος τῆς ἐπιστολῆς σου, Λιώτ τοῦ Παρασσοῦ (αὐτὸ, βλέπεις, τὸ φευδονύμον προτιμῶ τοῦ τριῶν) ὅπου λέγεις διὰ πολὺ ὀφελήθης ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ περιοδικοῦ μου, μὲ καθιστᾶ ἐντυχεστάτην, διότι μοῦ φανερώνει διότι οἱ κύριοι μου δὲν πηγαίνουν χαρέμονι καὶ σε ἀσπάζομαι.

Τὸ μέρος τῆς ἐπιστολῆς σου, Λιώτ τοῦ Παρασσοῦ (αὐτὸ, βλέπεις, τὸ φευδονύμον προτιμῶ τοῦ τριῶν) ὅπου λέγεις διὰ πολὺ ὀφελήθης ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ περιοδικοῦ μου, μὲ καθιστᾶ ἐντυχεστάτην, διότι μοῦ φανερώνει διότι οἱ κύριοι μου δὲν πηγαίνουν χαρέμονι καὶ σε ἀσπάζομαι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
(Αἱ λόσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26' Απριλίου ε.ε.)

88. Λεξεγριφος.
Τὸ πρῶτον εἶναι ἔντομον, ζῶν τὸ δευτέρον μου Καὶ τὸν Περπάτον εἰς βροτελεύτην τὸ σύνολόν μου.

89. Στοιχειόδρεφος.
Πλανήτης εἶμαι τούρανον, ἐν τούτοις ἐθνικῶν εὐθὺς θὰ γίνωμαι, ἐκ τοῦ ἀποχωρίσης τὸ στοιχεῖον τὸ ἀρχικόν καὶ τὸ ὑστατὸν ἐπίσης.

90. Στοιχειόδρεφος.
Αν ποιητοῦ ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ λαιμὸς προχειρῶ; ἐγέρεται μυθολογίας ἥρως.

91. Πρόβλημα.
Η θεῖα Ελένη θέλει νὰ προσφέρει καρδία εἰς τὰς ἐπισκεφθεῖται; αὐτὴν ἀνεψιούς της.

92. Απειλή.
Εστάλη ὑπὸ τοῦ Αγγελοῦ τὸν ιερολογίαν.

93—96. Κενορυμπενά δινόματα δρέων.

1.—Τὸ πῦρ εἶναι ἀνάγκαιον τοῦ ἀνθρώπου.

2.—Τὸ εὐγενῶς φέροσθαι εἶναι ἀρετή.

97—101. Μαγεκὸν γράμμα.

Τῇ πρῶτην εἶναι ἔντομον, ζῶν τὸ δευτέρον μου Καὶ τὸν Περπάτον εἰς βροτελεύτην τὸ σύνολόν μου.

102—104. Μεταμορφώσεις.

1. Ο "Ἀλός διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ γίνη" Οἶδος.

2. Τὸ "Ἄρος διὰ 6 μεταμορφώσεων νὰ γίνη" Βόλος.

3. Ο "Ἔποιη διὰ 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνη" Λάρος.

98. Ακροστίχεις.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ζητούμενων λέξεων σχημάτισον τὸ ὄνομα ἀρχίσιου ρήτορος Εὐλόγου.

1. Ζῆνος σαρκοφάγον. 2. "Ορος τῆς Ελλάδος. 3. Δημητριαδὸς καρπός. 4. Πινηνὸς ἀπακτικόν. 5. Ανθρωπίνη φυλὴ ἀρχαιοτάτη. 6. Μέταλλον.

99. Στοιχειόδρεφος.

Αν ποιητοῦ ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ λαιμὸς προχειρῶ;

100. Στοιχειόδρεφος.

Αν ποιητοῦ ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ λαιμὸς προχειρῶ;

101. Πρόβλημα.

Η θεῖα Ελένη θέλει νὰ προσφέρει καρδία εἰς τὰς ἐπισκεφθεῖται; αὐτὴν ἀνεψιούς της.

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΙΑ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ οι παλαιοί τόμοι της "ΔΙΑΠΛΑΣΙΟΣ",

*Εκατός τόμος ἑκάστος τοῦ μυθιστορήματος του καὶ τὰς ἀλληλες ποικίλης ύπους ἑκάστος καὶ 100—130 εἰκόνας.

"Ἐκτακτος ὅλως εὐκαιρία παρέγεται ἀπὸ στημέρον εἰς τὰς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διατάξεως τῆς ἀναγνώσεως, ἥθικῶν βιβλίων μόρφωσιν τῶν τεκνῶν των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων σχηματίσσει πλήρεις σειράς τῶν μέχρι τούς δέκατους 23 τόμων τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀπειλήσσει νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ παρόν την διεύθυνσιν τῆς Διαπλάσεως τῶν τεκνῶν των, αὐτὸς τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτού της τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τόσον μικράν τιμὴν τόμοι εἶναι ὁ πρώτος καὶ

~~~ Τὸ ἀνείτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαροκοπίων παντός Κράτους, χρυσοῦ, τοκυομερίδων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς της συστημάτης προστέλλεται τὸν πατέρα τῶν τεκνῶν των εἰς τὸν πατέρα τῶν τεκνῶν των.

Παράπονα πειρ. μη λήψιας φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπεντήμερου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς Ιανουαρίου του εἰσοδού απειλήσθεται.

Ἐμέτρησην δοξα εἶχε καὶ εὑρέν διὰ διὰ διδούς εἰς ἔκαστον δέκα καρύδια ἐπρεπε νὰ ἔχει ἀκόμη δύο· προσέφερε λοιπὸν ἀπὸ ἔννεα καρύδια εἰς ἔκαστον καὶ της ἐπερισσευσαν τέσσαρα.

Πόσοις ήσαν οἱ ἀνεψιοί της καὶ πόσα καρύδια εἶχε;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάρου Κύκνου.

92. Απειλή.

Γεννῶν· ἀπροσδοκήτως καὶ θνήσκω παρευθύνεις·

93. Αναγραμματεισμός.

Κρέας παχὺ χωρὶς ἐμὲ ποτὲ δέν δέν θάπαντήσης·

94. Αστήρ.

Ἄντικαπατσηον τοὺς ἀστούς ποτὲ δέν δέν θάπαντήσης·

95. Εκδιδεται κατὰ Σαββατον.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Επωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7·

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχόντων τὴν ἑκάστου μηνὸς

καὶ εἴναι προπληρωτέας δι' ἐν ἔτος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πλατεῖα Όμον

καρφία εἰς τὸν τοῖχον διὰ νὰ κρεμάσῃ φωτογραφίας. Αἱ ἀδελφαὶ τοῦ τοῦ ἐπειρπαῖξαν ἀρκετά, διότι μεταξὺ τῶν πρώτων ἔκρεμασε τὴν ἰδικήν του.

«Δὲν θὰ μάθη ὅτι ἔγω την ἔβαλα, ἂν δέν τῆς το πῆτε σεῖς» ἀπεκρίθη, ἐπιμένων εἰς τὴν ἰδέαν του. «Πηγαίνε πολὺ καλὰ ἄδων καὶ πρέπει νὰ μείνη. Ἐπὶ τέλους, ἂν δὲν εἰσθε εὐχαριστημένες ἀπὸ διά τούς κάμνω, δὲν θὰ σας βοηθήσω πλέον καὶ θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὰ βιβλία μου.»

Οὕτω ἡ φωτογραφία, ἐντὸς τοῦ ροδογρόδου αὐτῆς πλαισίου, ἐξηκολούθει νὰ κρέμαται παρὰ τὸ κάτοπτρον, διότι εἴχον ἀνάγκην τοῦ γεανίσκου ὅπως μετακινήσων ἐν βαρύν ἐπιπλον, κλείνον τὴν θύρα, διὰ τῆς ὅποιας τὸ δωμάτιον συνεκούνων μὲ τὸ πλησίον, ὅπου ἐκοιμάτο Λουκία.

«Θὰ ήτο καλλίτερον, ἂν ἡ πόρτα ἐμενεν ἀνοικτή» εἶπεν ἡ κυρία Μπρεβάλ.

Τὸ ἀποτέλεσμα τὴν ἀδικίασις. Μεταξὺ τῆς Εὔτυχίας καὶ τῆς Λουκίας δὲν ὑπῆρχε θύρα, ἡ ὅποια ἡμιποροῦσε νάνογγη, ἀλλὰ θύρα διαρκεῖς ἀνοικτή. Δυστυχῶς αἱ ἀπατήσεις τοῦ Σχολείου ἐχώριζον ἐπὶ πολλὰς ὥρας καθεκάστην, τὰς νέας φίλας. Ἐγὼ ἡ μία εὑρίσκετο εἰς τὸ Σχολεῖον, ἡ ἄλλη ἐμενε κατ' ἀνάγκην μετὰ τῶν μεγάλων, καὶ πλέον ἡ ἀπατή ἡ μεταξὺ Μορδάς ἐπειθῆσε, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, τοὺς περιπάτους τῆς καὶ τὰ τρεξίματά της ἀνὰ τὴν παραλίαν. Η κυρία Μπρεβάλ τη ἔδιε τὴν ἀδειαν νὰ ἔξελθῃ, μόλις τὸ ἔξησκημένον ὅμμα τῆς ἀνεκάλυπτεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κόρασίδος ἔγκος ἀνίας.

Κυριακήν τινα, μετὰ μαράδον περίπατον ἐπὶ τῶν δχθῶν τῆς Ράνκης μέχρι τοῦ φρουρίου, τοῦ ὑπερκειμένου τῆς πόλεως, ἡ πριγκήπισσα Ροζάλβα ἤκουσε διὰ πρώτην φοράν νὰ γίνεται λόγος περὶ τοῦ Γκεσκλίνου. «Ἔτο ὁ ἡγαπημένος ήρως τοῦ Μαξίμου. Μεθ' ὅποιου ἐνθουσιασμοῦ διηγεῖτο τὰ ἀνδραγαθήματά του! μὲ ποιας χειρονομίας ἐνεψύχου τὴν διήγησίν του!»

«Ἡ καρδία του ἀναπαύεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου ἐπήγαμεν τὸ πρωτί» εἶπε καὶ ἡ Ἀννίκα.

«Καὶ τὸ ἄγαλμά του εἶνε εἰς τὴν πλατεῖαν, ἐκεὶ κοντά εἰς τὸ σπίτι μας» ἐπρόσθεσεν ἡ Λουκία.

Καὶ καθές τη ὠμίλησε μὲ τὴν σειράν του διὰ τὸ ἔνδοξον μέρος, τὸ ὅποιον ἔλαβε τὸ Δινάρ κατὰ τοὺς ἡρώικους πολέμους, οἱ ὅποιοι ἔλαδον χώραν εἰς τὴν Βρετανήν, τὴν τόσον γόνυμον εἰς ἡρώας.

«Ο. Χ. Μπρεβάλ τοὺς συγάδευεν εἰς τὸν περίπατον καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν συνεπλήρων τὰς διηγήσεις τῶν τέκνων του μὲ κανέν τοιτοὺς ἀγέκδοτον τὸ ὄποιον ἐγένουσι τὴν Εὔτυχίαν. Ἐκ φόρου μήπως καταπονήσουν τὸν ἐγκέφαλόν της, ἀκούμη δέν τη εἴχον διμιλήση περὶ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

πραγμάτων τὰ ὅποια ἡδύναντο νά την ἀναπτύξουν διανοητικῶς. Ἐφοδούντο νάφυπτίσουν τὰς δυνάμεις της, προβλέποντες ὅτι μὲ τὴν θερμήν της φύσιν ἡ φαντασία θά την παρέσυρε μαχράν καὶ θά την ἔκρεμασε τὴν ἰδικήν του.

— Ἐνυοῦ, εἶπεν ἡ Εὔτυχία στενάζουσα, θέλει νὰ γίνη Γκεσκλίνος. Κ' ἔγω θά ἡθελα πολύ. Κρίμα ποῦ δὲν είμαι ἄνδρας. Αἱ γυναικεῖς λοιπὸν δὲν ἔκαμαν ποτὲ κανένα καλόν;

— Πᾶς ὅγι; » ἀπήντησεν ὑπερηφάνως ἡ Λουκία. « Ἐχομεν ἡρωας ἀλλὰ ἔχουμεν καὶ ἡρωίδας.»

Καὶ πρὶν ἡ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της δηγήθη εἰς τὴν μικρὰν κρέολην τὴν ιστορίαν τῆς Ιωάννας Δ"Αρχ.

«Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, » εἶπεν ἡ Εὔτυχία μετὰ τὸ τέλος. Αἱ δύο φίλαι ἀντήλαξαν ἀσπασμόν. Ἡ κουρουκού Ροζάλβα, ταραχθεῖσα εἰς τὸν ὑπνον τῆς ἐκτύπησης μὲ τὰς πτέρυγας τὸν κλωδόν της δρόμου, διὰ τοῦ ὅποιού ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οὐίκαν.

«Ολοι παρετήρησαν τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ προσώπου της τὴν ἡρωτησαν ἀνέκουραθη, ἀπὸ τίποτε ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὰς δύο ταύτας ἔρωτήσεις ἀπήντησεν ἀρνητικῶς μερικάτε θαυμαστικά ἐσώπησε καὶ δὲν ἀπεκρίνετο θά διὰ μονούσιλάδων καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ δρόμου, διὰ τοῦ ὅποιού ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οὐίκαν.»

Ἐνῷ τῆς ἀνεψιᾶς της ἡ φαντασία ἀφυπνίζετο διὰ τῶν ιπποτικῶν δηγήσεων, ἡ Δεσποινής Θηρεσία διημέρευε πεζότατα ἐν τῷ δωματίῳ τῆς μαύρης, ἐν μέσῳ φιλοιδίων καὶ καταπλασμάτων. Κατ' ἄρχας ἡ ἀσθενής, μὴ δυναμένη νὰ ὑπάλησῃ, ἔδειξε διὰ τὸν γλυκεῖς λόγους. «Ἀφ' οὐ την ἡσπάσθη, ἀφήκε τὴν δεσποινίδα Θηρεσίαν νά την σκεπάσῃ, ὑπεσχέθη διὰ τὸν οὐειότερον κατὰ συγκοπήν. Πόσον ἔχάρη διὰ τὸν ήκουσε τὸν δασοφύλακα τῆς μαρκήσιας Ροσμπριέ. Εσταμάτησεν ίδιων αὐτούς, μὲ ψόφον ἀνθρώπου ἐπιθυμούντος νά τοις στέκεται ἐπάνω ἐπάνω ἐπάνω ὅλογον τοῦ Μπρεβάλ!»

Οι δύο ἵππεις ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς δηγήσεως της ηρωικῆς θρησκείας, τὸν διαβεβαίωσαν τὸν χωρίου Σαλν-Σαμψών, συνήντησαν τὸν δασοφύλακα τῆς μαρκήσιας Ροσμπριέ. Εσταμάτησεν ίδιων αὐτούς, μὲ ψόφον ἀνθρώπου ἐπιθυμούντος νά τοις διμιλήσῃ.

Ο κύριος Μορδάς το ἐνόησεν, ἐκράτησε τὰ ηνία καὶ, ἀφοῦ ὁ σύντροφός τού τον ἐμιμήθη, ὁ Πέτρος τοὺς ἡρώτησεν τὴν μικράν κλίμακα, τὴν ἄγουσταν ἐκ τοῦ πρώτου εἰς τὴν οὐίκαν του, «γιατί ἀν δὲν είνε, ἐπρόσθετον τὸ δεύτερον τῆς οὐίκας πάτωμα. Πρὸ τοῦ δεύτερον τούτου τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὄποιον τὴν ἐφάνη ἔκτοτον ὄλως, τὴν μαύρη της ἀνελύθη εἰς δάκρυα.»

«Πᾶς μπορεῖς καὶ ζῆς ἐδῶ-μέσα; » εἶπεν ἡ κυρία Μορδάς πρὸς τὴν ἀνδραγάλη της, ἀν εἰσήρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἀπέτρεψε τὴν ἀσθενής της μεταφέρεις της σπίτι; Θά το ἔκαμε χωρίς νά το θέλη, σὲ βεβαίω. Σὲ ἀγαπώμενον τόσον ἐδῶ!»

Ἡ Εὔτυχία περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων τὴν λαικὸν τῆς φίλης της καὶ τηλείπε: «Καὶ ἔγω σᾶς ἀγαπῶ δύλους ἀλλὰ εἴμαι λυπημένη που δὲν ἡξέρω τί πέποιτε της περιπάτους της καὶ τὰ τρεξίματά της ἀνά τὴν παραλίαν.»

— Αὐτὸς μόνον είνε; Κ' ἔγω ἔκλυσα τόσας φοράς γιατί μὲ ἀνάγκαζαν νὰ ἔχω, ἀπὸ αὐτὰ τὰ ώραια πράγματα! γιατί, ξεύρεις, ὅτι πρέπει κανεὶς νὰ μάθη δὲν εἶνε πάντα διασκεδαστικόν. Εἴνε ἡ γραμματικὴ π. χ. μὲ δύλους ἐκείνους τοὺς κανόνας που προένοντο πολὺ περισσότεραν την ἀπήντησην ἀπὸ βροχήν, που δὲν ἀπεκρίνετο θάρση της προσέφρησης. «Ἡ δυστυχία γυνὴ ἡτο ἡδή ἀρκετά ἀξιούπητος, μὴ ἔχουσα πλέον τὴν Λίνα της, διὰ νά την ναναρίζῃ.»

— Η Λίνα! ὅποια πάλη ἐνδόμυχος, ἐσωτερική, ἀπετυπώσατο τὸν διάστημα της Εὔτυχίας διέτρεξε πολλάκις τὸ μεταξύ δινάρη τοῦ πρώτου της, διὰ τὸν ἀσθενή της θέλησην τοῦ αειμνήστου στρατηγοῦ, τοῦ προσφίλεστάου καὶ σεβαστοῦ κυρίου μου. Παρατηρήσατε, παρακαλῶ, τὰ ἐπί της τραπέζης ταύτης. Εγ πρώτοις δέντονται τούτου τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὄποιον τὴν ἐφάνη ἔκτοτον ὄλως, τὴν μαύρη της ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

— Ο δινάρης που μετέβαλε τὸν δινάρην της ηρωικῆς θρησκείας που είσαι νὰ είσαι τὸ γεύμα. «Ἔχω σπουδαίαν καὶ κατεπείγουσαν ὑπόθεσιν. Αλλ' ἐλπίζω νὰ γυρίσω πρὸς τὴν οὐίκαν.»

— Ο παραδήποτε θά με ξαναϊδῆτε αὐτοῖς, εἶπεν ὁ Χ. Μορδάς.

οὗτοι του, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ κ. Μορδάς, ἀδερφός καὶ Κεντίνος. Μετ' αὐτῶν ἐμάχησεν ἐν πολέμῳ μετ' αὐτῶν διεσκέδαζεν ἐν εἰρήνῃ. Εἶχε δὲ ἀρχαῖον πύργον ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου, ὅλαις δὲ αἰ πέρις γοτθαῖς ήσαν κτήματα του. Εἶχε καὶ μέγα δάσος, ἐν φοίνικας φίλοις ἐπάνω τοῦ πύργου, ἀγριοχόριοις καλπάτης. «Ἐτ τιν δέ δωματίῳ τοῦ πύργου ὑπέρηφα χρηματοκιβώτιον πλήρες πάντοτε χρυσού καὶ ἀργυρού ἐν τῶν βιομηχανικῶν καταστημάτων, ἐξ ὧν εἰσέρχεται πλούτον μεγάλον.

Ο στρατηγὸς εἶχε χορηγήση τὴν ἀδειαν εἰς τοὺς τρεῖς φίλους του να λαμβάνωσιν ἐλευθέρως ὅσα χρήματα ἡθελοῦν ἐπιστρέψατε πλούτον μέγαν. Ο στρατηγὸς εἶχε χορηγήση τὴν ἀδειαν εἰς τοὺς τρεῖς φίλους του να λαμβάνωσιν ἐλευθέρως ὅσα χρήματα ἡθελοῦν ἐπιστρέψατε πλούτον μέγαν.

«Ἐτ τοῦ πρώτου τρεῖς φίλους του να λαμβάνωσιν ἐλευθέρως ὅσα χρήματα ἡθελοῦν ἐπιστρέψατε πλούτον μέγαν. Ο στρατηγὸς εἶχε χορηγήση τὴν ἀδειαν εἰς τοὺς τρεῖς φίλους του να λαμβάνωσιν ἐλευθέρως ὅσα χρήματα ἡθελοῦν ἐπιστρέψατε πλούτον μέγαν.

Τέλος ἡρέαν τινὰ ὁ Σιδηρόχειρ καὶ Χρυσόκαρδος ἐκατομμυριοῦς ἀπέθανεν, οἱ δὲ τρεῖς φίλοι απαρηγόρητοι συγδευσάν αὐτὸν εἰς τὴν τελευταίαν του ἐπὶ τῆς κατοικίαν.

Μετὰ τὴν κηδείαν ὁ πρώτης τοῦ πύργου πρόσκαλεσε καὶ τοὺς τρεῖς εἰς τὴν μεγάλην α

είδα χωρίς υποδήματα, είπεν ο μικρός λαθρούρας εἰς τὸν ὄποιον ἡ λεπτομέρεια αὐτὴν ἀπέδωσε τὸ θάρρος του. Δὲν ξεύρω ποῖος εἴσθε, ὅλλα μοῦ φαίνεται δὲν ἔχετε κανένα δικαίωμα νὰ με διδάσκετε ἥθικήν, ἀφοῦ εὐρίσκεσθε καὶ σές μέσα εἰς ζένην ἴδιοκτήσιαν.

Ο Βερτίνος ήρυθρίσας μέχρι τῶν ὄτων.

— Δὲν κάμνα καμπίαν κακήν πρᾶξιν ἔγω, εἶπε μὲς ἀξιοπρέπειαν. "Αν δὲν εἶσαι κακὸ παιδί, πρέπει ἀμέσως νὰ φέρης τὸν φασιανὸν αὐτὸν εἰς τὸν κύριον τοῦ κτήματος καὶ νά του ζητήσῃς συγγνώμην. Εἰμι ριζίσιος δὲν θά σου δώσῃ ἐργασίαν.

— Δὲν δίδουν ἐργασίαν εἰς τὸ παιδί τοῦ πατέρα μου, εἶπε μὲ μελαγχολικὸν ψῆφος ὁ μικρὸς λαθρούρας στεγάζων. "Ολοὶ οἱ δασοφύλακες εἶναι ἐναντίον μου. Καλημόλις δυνάμεθα νὰ μὴ ἀποθνήσκωμεν τῆς πείνης ἡ μαρμάρη, η Σουσία κ' ἔγω.

— Τί ἐργασίαν ἡμετέρες νὰ κάμνης;

— Ξέρω νὰ καταπευάζω πατίδας, εἶπεν ὁ μικρὸς ἀμαρτωλὸς ἔγγιζων ὑπερηφάνως διὰ τὸ δακτύλου τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλημάτος. Δὲν ἔξερχομαι σχέδιον διόλου διληνη τὴν ἡμέραν. Τὸ πρωὶ η Σουσία παραληρεῖ ἐπειδὴ δὲν ἔχει τίποτε ναράγη.

— Δυπούμαι πολὺ καὶ τὴν Σουσίαν καὶ ἔσε, εἶπεν ὁ μικρὸς κόμης, ἀλλὰ δυστυχῶς τίποτε δὲν δύναται νὰ δικαιολογήσῃ μίαν κλοπήν, καὶ ὁ Θεός...

— Οι δασοφύλακες! ἐφώναξεν αἰφνίς ὁ μικρὸς καὶ συγχρόνως ἔχθη μὲ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν θάμνων, ἀφοῦ ἔριψε ἐπὶ τὴν γονάτων τοῦ Βερτίνου τὸν φασιανὸν καὶ τὴν πογίδα. Μετ' ὀλίγον ἔξηφανίσθη ταχὺς ὡς καταδιωκόμενος λαγωός.

Δύο παλληκαράδες μὲ ἄγρια πρόσωπα, ὡπλισμένοι διὰ τουφέκιών καὶ ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τῶν σκύλων τῶν ὄρμησαν ἐν τοῦ βάθους τοῦ δάσους. Ο εἶς ἔξ αὐτῶν συνέλαβε τραχέως τὸν μικρὸν κόμητα.

— Α! ἄθλιε! θά το μετανοήσῃς αὐτὸ που ἔκανες, τοῦ εἶπεν ἀπειλητικῶς. Θά σου δεξιὰ ἔγω τί ἔχεις νὰ πάθης.

Ο Βερτίνος ἔμεινεν ἔκπληκτος καὶ δὲν ἀπεκρίθη τίποτε κατ' ἄρχας. "Επειτα μὲ ἀξιοπρέπειαν παιδικὴν τοῦ εἶπεν ἀπλούστατα:

— Κάμγετε λάθος δὲν ἔσκοτωσα ἔγω τὸν φασιανόν.

— Αν ὁ Βερτίνος ἦτο ἐνδεδυμένος κομψὰ φορέματα ἢ καὶ ὁ φύλαξ δὲν ἦτο τυφλωμένος ἐν τῆς ὄργης, θὰ ἀνεγνώριζεν ἀμέσως δὲν κατηγόρει καὶ συγλάμβανεν ἐν ἀρχοντόπουλο.

— Άλλ' ὅταν εἶνε κανεὶς θυμωμένος δὲν βλέπει τίποτε καὶ ὁ δασοφύλαξ Γεώργιος οὔτε τῶν σκύλων τοῦ κάν δὲν παρετήρησεν, οἱ ὄποιοι ὀσφραίνοντο τὸν μικρὸν δεσμώτην μὲ φίλικὸν τρόπον. Εἶδε μόνον δὲν τὸ παιδίον ἦτο ωχρό-

τατον καὶ δὲν οἱ πόδες του ἦσαν γυμνοὶ καὶ λασπωμένοι.

Αμέσως τὸν ἔδεσε μὲ σχοινίον, τὸ ὄποιον ἔζηγαγεν ἀπὸ τὸ θυλάκιον του, ἔλαβεν εἰς τὰς χειράς του τὴν παγίδα καὶ τὸν φασιανὸν καὶ ἐκίνησε μετὰ τοῦ δεσμώτου του πρὸς τὸ κτήμα, δῶσας πρότερον ὀδηγίας τικας εἰς τὸν σύντροφόν του. Ἐν τοσούτῳ ὁ ἀληθῆς ἔνοχος ἦτο εἰς ἀπόστασιν τετάρτου τοῦ μιλιού, εἰς μίαν φωλαῖαν ἀλώπεκον, εἰς τὴν ὄποιαν τοῦ κτήματος καὶ νά του ζητήσῃς συγγνώμην. Εἶμαι ριζίσιος δὲν θά σου δώσῃ ἐργασίαν.

— Δὲν κάμνα καμπίαν κακήν πρᾶξιν ἔγω, εἶπε μὲ ἀξιοπρέπειαν. "Αν δὲν εἶσαι κακὸ παιδί, πρέπει ἀμέσως νὰ φέρης τὸν φασιανὸν αὐτὸν εἰς τὸν κύριον τοῦ κτήματος καὶ νά του ζητήσῃς συγγνώμην. Εἶμαι ριζίσιος δὲν θά σου δώσῃ ἐργασίαν.

— Δὲν δίδουν ἐργασίαν εἰς τὸ παιδί τοῦ πατέρα μου, εἶπε μὲ μελαγχολικὸν ψῆφος ὁ μικρὸς λαθρούρας στεγάζων. "Ολοὶ οἱ δασοφύλακες εἶναι ἐναντίον μου. Καλημόλις δυνάμεθα νὰ μὴ ἀποθνήσκωμεν τῆς πείνης ἡ μαρμάρη, η Σουσία κ' ἔγω.

— Τί ἐργασίαν ἡμετέρες νὰ κάμνης;

— Ξέρω νὰ καταπευάζω πατίδας, εἶπεν ὁ μικρὸς ἀμαρτωλὸς ἔγγιζων ὑπερηφάνως διὰ τὸ δακτύλου τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλημάτος. Δὲν ἔξερχομαι σχέδιον διόλου διληνη τὴν ἡμέραν. Τὸ πρωὶ η Σουσία παραληρεῖ ἐπειδὴ δὲν ἔχει τίποτε ναράγη.

— Δυπούμαι πολὺ καὶ τὴν Σουσίαν καὶ ἔσε, εἶπεν ὁ μικρὸς κόμης, ἀπηγολημένος εἰς τὸν σκύλον του.

— Τὸν ἀναγνωρίζω, Μπόμπ, αὐτὸν τὸν κατεργάρη, εἶπεν εἰς τὸν σύντροφόν του· εἶναι ὁ μικρὸς Ράδλου Μπράγκαν.

Ο Βερτίνος ἤρωτα καθ' ἔαυτον τίς ἦτο τὸ αὐτὸς ὁ Ράδλου, δότις τόσον τούδωμοίας.

— Πιθανὸν νὰ εἶνε, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπ μὲ ἀπιφύλαξιν.

— Ο σίρ Ερρίκος δειπνεῖ ἀπόψε εἰς Κίγουερ, καὶ θὰ ἔχῃ ἀναγκήσθη ἔως δότου φθάσωμεν, ἔξηκολούμενον ὁ Γεώργιος. Πηγαίνε σὺ νὰ παρατηρήσῃς τὸ δάσος μέχρι τοῦ "Εγδπουλ καὶ ἔγω πηγαίνω ἐν τῷ μεταξύ νὰ φυλακίσω τὸν Ράδλου ἔως τὸ πρωΐ. Ακοῦς ἔκει, νὰ φονεύῃ τοὺς φασιανούς!

Καὶ δόθησε τὸν δεσμώτην του ἀποτόμιας.

Ο Βερτίνος δὲν εἶπε τίποτε. Δὲν ἔφοβετο διὰ τὸν ἔστιτόν του τόσον, δόσον διὰ τὸν ὀληθῆς ἔνοχον. "Αν τὸν εὔρισκον καὶ αὐτὸν τώρα καὶ τὸ συγελάμβανον!

— Περπάτε ἐμπρόστα μου, εἶπεν ὁ δασοφύλαξ Γεώργιος μὲ ἀπότομον φωνήν. "Αν δοκιμάσῃς νὰ δραπετεύσῃς, σὲ φονεύω μὲ τὸ τουφέκι μου καὶ σε κολῷ τὸν τοτζό σὰν κουκουβάγια.

— Πάδες τολμάς, τοῦ εἶπε νὰ θέτης χειρά ἐπὶ τοῦ ἵεροῦ πτηγοῦ τῆς Ἀθηνᾶς;

— Πάδες ὀμιλεῖς τοιουτοτρόπως, αὐθάδη! ἔκραγασε μὲ φωνὴν ἴσχυράν ὁ Γεώργιος· καὶ συγχρόνως κατέφερε ράπισμα εἰς τὸν μικρὸν κόμητα.

[Ἐπειτα συνέχεια]

Ἐκ τῶν τῆς Ouida

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΠΙΚΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ο ἀκούραστος ἀπόστολος, τῶν ἔθνων Παύλος περιερχόμενος τὰς διαφόρους χώρας ὅπως κηρύττη τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἤλθε καὶ εἰς Ἀθήνας, τὴν ἔδραν τῆς πρότερον ὀδηγίας τικας εἰς τὸν σύντροφόν του.

Αἱ Ἀθηναὶ ησαν τότε ἡ ὥραιοτάτη τῶν πόλεων· τὰ μεγαλοπρέπεστα αὐτῆς μαρμάριναί οἰκοδομήματα ἀπήστραπτον ἐκ κάλλους, ἀγάλματα δὲ καὶ ἀνδριάντες, ησαν παντοῦ ἐστημένα, ἔργα διάσκολας τῶν ποντικών οἱ δὲ εἶπον: «Θά μάς τα πῆς καὶ ἀληθή μια φορά αὐτά· καὶ τοιούτοις τρόπως ἀνεγέρησεν ὁ ἀπόστολος, ἀπὸ τὴν συγέλευσιν.

Αἱ Ἀθηναὶ ησαν τότε ἡ ὥραιοτάτη τῶν πόλεων· τὰ μεγαλοπρέπεστα αὐτῆς μαρμάριναί οἰκοδομήματα ἀπήστραπτον ἐκ κάλλους, ἀγάλματα δὲ καὶ ἀνδριάντες, ησαν παντοῦ ἐστημένα, ἔργα διάσκολας τῶν ποντικών οἱ δὲ εἶπον: «Θά μάς τα πῆς καὶ ἀληθή μια φορά αὐτά· καὶ τοιούτοις τρόπως ἀνεγέρησεν ὁ ἀπόστολος, ἀπὸ τὴν συγέλευσιν.

Αἱ Ἀθηναὶ ησαν τότε ἡ ὥραιοτάτη τῶν πόλεων· τὰ μεγαλοπρέπεστα αὐτῆς μαρμάριναί οἰκοδομήματα ἀπήστραπτον ἐκ κάλλους, ἀγάλματα δὲ καὶ ἀνδριάντες, ησαν παντοῦ ἐστημένα, ἔργα διάσκολας τῶν ποντικών οἱ δὲ εἶπον: «Θά μάς τα πῆς καὶ ἀληθή μια φορά αὐτά· καὶ τοιούτοις τρόπως ἀνεγέρησεν ὁ ἀπόστολος, ἀπὸ τὴν συγέλευσιν.

Αἱ Ἀθηναὶ ησαν τότε ἡ ὥραιοτάτη τῶν πόλεων· τὰ μεγαλοπρέπεστα αὐτῆς μαρμάριναί οἰκοδομήματα ἀπήστραπτον ἐκ κάλλους, ἀγάλματα δὲ καὶ ἀνδριάντες, ησαν παντοῦ ἐστημένα, ἔργα διάσκολας τῶν ποντικών οἱ δὲ εἶπον: «Θά μάς τα πῆς καὶ ἀληθή μια φορά αὐτά· καὶ τοιούτοις τρόπως ἀνεγέρησεν ὁ ἀπόστολος, ἀπὸ τὴν συγέλευσιν.

Αἱ Ἀθηναὶ ησαν τότε ἡ ὥραιοτάτη τῶν πόλεων· τὰ μεγαλοπρέπεστα αὐτῆς μαρμάριναί οἰκοδομήματα ἀπήστραπτον ἐκ κάλλους, ἀγάλματα δὲ καὶ ἀνδριάντες, ησαν παντοῦ ἐστημένα, ἔργα διάσκολας τῶν ποντικών οἱ δὲ εἶπον: «Θά μάς τα πῆς καὶ ἀληθή μια φορά αὐτά· καὶ τοιούτοις τρόπως ἀνεγέρησεν ὁ ἀπόστολος, ἀπὸ τὴν συγέλευσιν.

Αἱ Ἀθηναὶ ησαν τότε ἡ ὥραιοτάτη τῶν πόλεων· τὰ μεγαλοπρέπεστα αὐτῆς μαρμάριναί οἰκοδομήματα ἀπήστραπτον ἐκ κάλλους, ἀγάλματα δὲ καὶ ἀνδριάντες, ησαν παντοῦ ἐστημένα, ἔργα διάσκολας τῶν ποντικών οἱ δὲ εἶπον: «Θά μάς τα πῆς καὶ ἀληθή μια φορά αὐτά· καὶ τοιούτοις τρόπως ἀνεγέρησεν ὁ ἀπόστολος, ἀπὸ τὴν συγέλευσιν.

Αἱ Ἀθηναὶ ησαν τότε ἡ ὥραιοτάτη τῶν πόλεων· τὰ μεγαλοπρέπεστα αὐτῆς μαρμάριναί οἰκοδομήματα ἀπήστραπτον ἐκ κάλλους, ἀγάλματα δὲ καὶ ἀνδριάντες, ησαν παντοῦ ἐστημένα, ἔργα διάσκολας τῶν ποντικών οἱ δὲ εἶπον: «Θά μάς τα πῆ

